

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Anna Polak

Sędziowie SA: Jolanta Hawryszko

Urszula Iwanowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

przy udziale zainteresowanego Grupy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

o objęcie ubezpieczeniem społecznym,

na skutek apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt VII U 2345/11,

postanawia: umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że J. R. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu w okresie od 1 marca 2008 r. do 28 lutego 2009 r. z tytułu umowy o pracę nakładczą zawartej z płatnikiem Grupą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. R. wniósł o jej zmianę wskazując, że organ rentowy błędnie przyjął, jakoby rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. zawierało warunek konieczny do uznania umowy o pracę nakładczą za doniosłą prawnie w postaci otrzymywania wynagrodzenia w wysokości równego co najmniej połowie najniższego wynagrodzenia przewidzianego odrębnymi przepisami. Zdaniem odwołującego, w takiej sytuacji nakładcy przysługuje jedynie prawo rozwiązania takiej umowy bez wypowiedzenia, o ile stan taki trwa przez minimum 3 miesiące i wyłącznie bez uzasadnionych przyczyn, a nadto z wyłącznej winy wykonawcy. Skarżący zaznaczył, że umowa o pracę nakładczą, w której to wykonawca osiąga przychód niższy niż określony w § 3 rozporządzenia jest doniosłą prawnie. Ponadto organ nie wskazał, jakie to jego zdaniem zasady zostały naruszone.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 29 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

W uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji reasumując ustalenia faktyczne i rozważania prawne wskazał, że skoro ubezpieczony prowadził w spornym okresie działalność gospodarczą, i nie wykazał spełnienia przesłanek podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zawartej umowy o pracę nakładczą, decyzja ZUS – w której organ rentowy stwierdził, iż ubezpieczony nie podlega ubezpieczeniom z tytułu pracy nakładczej – w pełni odpowiada prawu.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego nie zgodził się J. R., który w wywiedzionej apelacji wniósł o jego zmianę i uwzględnienie odwołania w całości podnosząc zarzut naruszenia art. 22 w związku z art. 24 Konstytucji RP przez uznanie, że ograniczenie w swobodzie działalności gospodarczej może być skutecznie nakładane za pomocą aktu ustawowego rangi podstawowej oraz zarzut naruszenia przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie uprawnień pracowniczych osób wykonujących pracę nakładczą przez uznanie, że umowa o pracę nakładczą, w której wykonawca otrzymuje wynagrodzenie niższe niż 50% najniższego wynagrodzenia nie jest doniosła prawnie. Nadto skarżący zarzucił, że sąd pierwszej instancji przyjął, iż naruszenie przepisów proceduralnych pozostaje bez wpływu na wynik sprawy.

Następie pismem z dnia 17 kwietnia 2014 r. J. R. cofnął apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Przy czym, cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony, która nie podlega kontroli sądu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000 r., III CZP 6/00, Prok. i Pr. 2000/10/37). Jednakże w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych powyższa czynność z uwagi na treść art. 469 k.p.c., który stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego, podlega kontroli Sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest przesłanek do uznania, że cofnięcie apelacji narusza słuszny interes ubezpieczonego (art. 469 k.p.c.), który jest gospodarzem niniejszego procesu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że cofnięcie apelacji nie narusza prawa, w tym słusznego interesu ubezpieczonego i dlatego na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak SSA Jolanta Hawryszko